

“Tot i ser un gran lector, em considero un intrús en el món de la literatura”

Francesc Llinàs (Palma, 1939), publica a Proa un nou recull de contes, *Or cremat*, premi Roc Boronat 2007. L'anterior, *Perfum Maderas de Oriente*, és del 1994.

—**Comencem pel títol. Sempre és difícil de trobar-lo per a un recull, si no és que tries el d'un conte. Per què *Or cremat*?**

—És com mirar unes fotos velles, fa referència a l'envelliment que acompanya les velles postals o fotografies. També és mirar un retaule barroc que ha quedat apagat. És una manera de suggerir el pas del temps.

—**Tot i que per a l'autor l'època en què se situen els relats pot ser pretèrita, la força de la trama, de l'anècdota, s'imposa sobre la simple recreació del passat. El conte s'aguanta pel pes de la història, no per la recreació del passat.**

—Evidentment. No es tracta només de situar l'època. Cal que el relat sigui sostingut per una història i, si és possible, que tingui una petita sorpresa.

—**A vegades, mes enllà del realisme, per una banda, i, per una altra, sense por a l'alè romàntic.**

—Sí, jugo amb tot això. No ho puc evitar. He conegut el món del qual parlo però el que aguanta els personatges és la història apassionada.

—**Amb frustracions, amors fracassats i conflictes de parella.**

—A quinze anys o a vint tenim una visió romàntica i la vida s'encarrega de donar-hi un tomb diferent.

—**La fabulació allunya del lector la sensació que heu escrit un llibre de records. Però hi ha memòria, històries viscudes?**

—No. Hi ha un cert element, de coses viscudes, punts de referència que m'han estat útils, com els paisatges, des del camp a les cases, dels arbres als mobles de determinades cases que vaig veure de petit. I la forma de parlar de la gent, evidentment. Però les històries no són pas viscudes.

—**Un tret dels vostres contes és el respecte total pels personatges, fins i tot per aquells que poden semblar ridículs o febles.**

—Sí, això sí. No voldria ser pedant. De jove vaig llegir amb gran entusiasme Txèkhov i se'm va encomanar l'estima que té pels seus personatges. Estimar-los, no fer-ne de cap ma-

Francisc Llinàs publica el recull de relats *Or cremat*, premi Roc Boronat 2007, a l'editorial Proa.

nera escarn. Poden ser bojos o ridículs, però estimar-los sempre.

—**Parleu d'episodis concrets en la vida de les persones, però, com que sovint són determinants, fan la sensació que resumeixen tota la vida d'aquestes persones. Podeu explicar el món de l'adolescència a través d'una trama.**

—No en sóc conscient. Intento utilitzar tots els elements que tinc a l'abast, més enllà del moment en què situo el conte. Tot el món que envolta un noi, per exemple, en un moment determinat. És clar, hi ha tot un món. Si no, no sabria situar els personatges. I els contes parlen d'uns anys i d'un lloc.

—**A vegades l'anècdota final és molt sorprenent. No creieu que, tot i que us agradi trobar una sorpresa final, no sempre caldria?**

—Potser en algun cas hauria d'haver tallat abans, és cert. Sí, potser alguns haurien de ser més oberts.

—**Vàreu publicar un primer recull de contes fa més de deu**

anys. Els d'aquest segon recull els heu anat escrivint tot aquests anys?

—A hores perdudes. El estius són llargs. Els he escrits en diversos moments de la meua vida. Escriure és ràpid, però passa que sóc molt autocrític. Primer el deixo reposar i després penso que és un autèntic desastre i el refaig, si el considero salvable. Sóc de ciències, però he estat un gran lector. De totes maneres em considero un intrús en aquest món de la literatura.

—**Parlem de la llengua. Hi ha un equilibri entre la seducció per una parla concreta, la mallorquina, i l'eficàcia narrativa, sense caure mai en el folklorisme lingüístic.**

—No m'enamoro de les paraules perquè sonin bé. Intento que siguin les paraules que pugui dir aquella persona en aquell moment determinat i res més.

—**No vàreu pensar, en algun cas, a fer més llargs els relats? Alguns podrien continuar explicant més coses.**

—No n'he estat mai temptat. Per la meua formació matemàtica sóc massa concís i no vull que hi hagi excés d'informació per unitat de temps. Si una història s'infla amb coses superflues em poso molt nerviós i el llibre em cau de les mans.

Lluís Bonada